

25 lat PTZZ

Aleksander Fredro

**DAMY
I HUZARY**

*Państwowy Teatr Ziemi Łódzkiej
piąta premiera sezonu 1975 76*

KALENDARIUM ŻYCIA ALEKSANDRA FREDRY

- 20 VI 1793 — w Surochowie k. Jarosławia urodził się w rodzinie szlacheckiej Aleksander Fredro. Ze strony matki był prawnukiem poetki Elżbiety Drużbackiej, jednej z pierwszych pisarek polskich.
- 1809 — Fredro wstępuje do armii Księstwa Warszawskiego. Służy w ułanach. strzelcach konnych, jest oficerem ordynansowym.
- 1812–14 — bierze udział w kampaniach napoleońskich m. in. w wyprawie na Moskwę i „bitwie narodów” pod Lipskiem. Odznaczony złotym orderem Virtuti Militari i francuską Legią Honorową.
- 1815 — Fredro wraca z Paryża do kraju i jako kapitan występuje z wojska. Odtąd żyje przeważnie w majątku rodzinnym Beńkowa Wisznia i we Lwowie.
- 1817 — Fredro debiutuje komedią „Intryga na prędce”
- 1822 — rodzina Fredrów uzyskuje tytuł hrabiowski. Powstaje komedia „Zrządność i przekora” oraz „Mąż i żona”.
- 1824 — Fredro odbywa podróż do Włoch.
- 1825 — „Damy i huzary”, komediofarsa zostaje napisana i wystawiona przez teatr lwowski.
- 1832 — „Pan Jowialski”
- 1833 — „Śluby panieńskie czyli Magnetyzm serca”
- 1834 — „Zemsta”
- 1835 — „Dożywocie”
- 1835–1853 — okres „milczenia” pisarza.
- 1850–1855 — kolejna podróż zagraniczna, głównie Paryż

PAŃSTWOWY
TEATR ZIEMI ŁÓDZKIEJ

Łódź, ul. Kopernika 8
telefony: centrala 461-66,
organizacja widowni 678-88

Dyrektor
i kierownik artystyczny
JAN PERZ

Z-ca dyrektora
MARIAN SZCZERBA

Kierownik literacki
WŁADYSŁAW ORŁOWSKI

1853–1868 — lata nowej aktywności pisarskiej Fredry. Powstają liczne komedie, ustępujące wartością utworom z lat 1817–1835, niemniej cieszące się powodzeniem, jak „Dwie bliźny”, „Rewolwer”, „Pan Benet”, „Wielki człowiek do małych interesów” i inne.

15 VII 1876 r. — Aleksander Fredro umiera we Lwowie.

Zdzisław Skowroński

„DAMY I HUZARY” W BOGUMIŁOWICACH*

Transparent z takim napisem przeczytaliśmy na froncie budynku świetlicowego, kiedy po prawie 200-kilometrowej podróży samochodem stanęliśmy w Bogumiłowicach. Nie musieliśmy pytać o drogę, gdy za Radomskiem zjechaliśmy z szosy Warszawa–Stalinogród: wskazywał ją nam „jednokierunkowy ruch” ożywionych, odświętnie ubranych mieszkańców okolicznych wsi, pieszo i na rowerach zdążających do Bogumiłowic, przodującej spółdzielni produkcyjnej powiatu, na uroczystość inauguracyjnego przedstawienia Teatru Ziemi Łódzkiej, pierwszego teatru objazdowego dla wsi (...)

W Bogumiłowicach nastrój świąteczny, radosny. Autobus Teatru Ziemi Łódzkiej jest już na miejscu. Aktorzy obiegani przez miejscową ludność, wypytywani, ściskani, częstowani... Stajemy przed dużym drewnianym, ustrojonym w zieleń budynkiem (...) Ściany szczupłej, bo mogącej pomieścić najwyżej 250 widzów sali — trzeszczą. Nie sposób odmówić wejścia zebranych tłumom, toteż wkrótce tłoczno i pełno pod ścianami na galerijce, w oknach; nawet rampę obsiadły dorastające dzieci... (...)

*tytuł fragmentu artykułu pochodzi od redakcji programu

Zaczyna się przedstawienie „Damy i huzary” Fredry. Wśród dzieci, które obsiadły rampę — dziewięcioletni chłopak. Ani na chwilę nie odrywa wzroku od sceny, wchłania każde słowo; w trzecim akcie, w scenie lirycznej Edmunda i Zofii nie patrzymy na aktorów, ale na chłopca; z szeroko otwartych oczu malca spływają łzy... Wpatrzony w scenę, nie wie co się wokół niego dzieje. Oglądamy się — ten sam wyraz zupełnego poddania się urokowi teatru widzimy na twarzach wszystkich widzów. Starych i młodych. Przyznajmy się — bardziej nas w tym przedstawieniu zainteresowała i wzruszyła widownia.

(„Teatr” nr 11/1953)

JUBILEUSZOWE ROZMYŚLANIA

Dawno już stwierdzono, że największe zaniedbania gospodarcze i kulturalne można zaobserwować w pobliżu wielkich miast. Wprawdzie – teoretycznie rzecz biorąc – mieszkańcy podmiejskich osad i wsi bez trudu mogliby czerpać z obfitości kultury wielkomiejskiej, ale – jak się zdaje – daleko jeszcze do wykształcenia podobnych nawyków. Wielkie miasto wciąż jest dla dziesiątków tysięcy dojeżdżających niemal wyłącznie miejscem pracy i zakupów. Tylko młodzież wysypująca się w niedzielne popołudnia z podmiejskich pociągów poszukuje rozrywki, przeciągając przez główne ulice i place. Czy trafia wtedy do teatru?

Publiczność teatralna w Polsce wciąż jeszcze kryje tak wiele tajemnic, że niełatwo odpowiedzieć na to pytanie. Zdaje się jednak, że tę podmiejską młodzież bardziej pociąga kino, dyskoteka, kawiarnia niż teatr.

Teatr Ziemi Łódzkiej, powstały ze szlachetnych pobudek krzewienia kultury i oświaty na najbardziej zaniedbanych terenach, dobrze zdaje sobie sprawę z tych niezauważanych dotąd potrzeb. Od paru miesięcy „obsługuje” peryferie Łodzi, dając przedstawienia w zakładowych i międzyzakładowych domach kultury. Nie wątpiąc ani przez chwilę w słuszność tej decyzji, warto zauważyć, że nie są to owe dziewicze tereny, o których była mowa na początku. Czy jednak teatr może tam dotrzeć, jeśli nie znajdzie odpowiedniej dla siebie sali? Minęły już czasy, kiedy występowano w remizie strażackiej, szkolnej klasie, wiejskiej świetlicy.

Nad zasadą upowszechniania sztuki teatralnej wszędzie, nawet w najgorszych warunkach, wzięta górę – może i słusznie – zasada grania tylko tam, gdzie spektakl nie ulegnie zbyt wielkiemu odkształceniu. A ponieważ coraz więcej miejscowości dysponuje takimi salami widowiskowymi, więc ilość miejsc, do których dociera Teatr Ziemi Łódzkiej nie zmniejszyła się zbyt.

Oprócz Piotrkowa, Skierniewic, Sieradza, Kutna, Łowicza, Łasku, Łęczycy, Pabianic, Zgierza, Tomaszowa Mazowieckiego, Zduńskiej Woli, Rawy Mazowieckiej, Ozorkowa, Opoczna, Końskich, Wielunia, Wieru-

szowa, Radomska, Włocławka, Żyrardowa, Sochaczewa, Bełchatowa, Konina, Turka, Koła, Gostynina, Pajęczna – teatr regularnie odwiedza też mniejsze miejscowości jak: Łubnice, Klonowiec, Bolesławiec, Żychlin, Nowe Miasto, Brzeźno, Działoszyn, Osiny, Godzianów, Karsznice, Koluszki, Konstantynów, Konopnica, Aleksandrów, Leżnica, Moszczenica, Niechcice, Niewiadów, Osjaków, Poddębice, Szadek, Ręczno, Sulejów, Szczerców, Widawa, Wolbórz, Wola Krzysztoporska, Żelów. Zabrakło teraz tylko Bogumiłowic, Dziepółci, Raczyna, Zadzimia, Władysławowa, Prus, pamiętnych z pierwszych występów w latach pięćdziesiątych.

Trudno jednak z tego powodu robić zarzuty Teatrowi Ziemi Łódzkiej. Placówka ta, wraz z innymi instytucjami kulturalnymi, uległa ostatnio niemałym przeobrażeniom. Przy zachowaniu podstawowej idei docierania z kulturą i sztuką do każdego zakątka województwa zmieniły się przecież metody pracy kulturalno-oświatowej. Przed laty największą zasługą było właśnie owo docieranie z imprezą artystyczną często w mrozie czy deszczu do ludzi, którzy nigdy w życiu nie widzieli teatru i aktorów. Przedstawienie teatralne było wtedy wydarzeniem poruszającym całą okolicę. Aktorów witano uroczysto, czasami wznoszono na ich cześć bramę triumfalną, po spektaklu goszczono i stano później listy domagające się nowego przyjazdu.

Dzisiaj, kiedy radio i telewizja dotarły pod etemnit, zadania teatru poszerzyły się znacznie i skomplikowały. Mówiąc najkrócej – wzrosły wymagania odbiorców, którzy mogą wybierać między spektaklem telewizyjnym z najgłośniejszymi aktorami stołecznymi, a spektaklem teatru objazdowego. Że ten spektakl, nie przyciągający równie głośnieymi nazwiskami, góruje nad widowiskiem telewizyjnym chociażby tym, że jest żywy, z tego jeszcze widzowie nie zdają sobie sprawy. Słowem, znacznie trudniej przyciągnąć ich na przedstawienie, a więc teatr winien rozwinąć o wiele więcej pomysłowości, dołożyć więcej starań niż poprzednio, aby jego wizyta stała się atrakcyjna.

Historia Teatru Ziemi Łódzkiej może być dobrą ilustracją tej tezy. Rozwinął się z na wpół amatorskiej imprezy, co była najbardziej przekonującym dowodem, że wyrósł z prawdziwych, a nie urojonych potrzeb. Aż do roku 1962 pracował w trzech zespołach, przy stanie nieprzekraczającym 30 osób, co było dalszym

dowodem jego społecznej użyteczności, gdyż w ten sposób można było równocześnie odwiedzać aż trzy miejscowości z trzema różnymi spektaklami.

Zarazem na początku swojego istnienia teatr działał w trudnych warunkach (liczy tabor samochodowy, skromne dekoracje i kostiumy, wielu aktorów bez uprawnień, brak przyzwoitej siedziby w Łodzi), co musiało się odbijać na poziomie artystycznej produkcji. Wprawdzie w pierwszym regulaminie Teatru Ziemi Łódzkiej napisano na wstępie, że „celem teatru jest: wykonanie planu usługowego i finansowego” a na drugim miejscu wyliczono „upowszechnienie kultury teatralnej i jej rozwój w duchu postępu i demokracji, przy jednoczesnym wzbogacaniu i udoskonalaniu form oraz środków i metod upowszechniania kultury”, to jednak zadanie, które narzucała prawdziwa potrzeba, było nie to pierwsze, ale to drugie. Paragraf pierwszy regulaminu zdradza, że swego prawdziwego charakteru Teatr Ziemi Łódzkiej dopracował się niełatwo.

W pierwszych latach teatr stawiał sobie cele, których nie mógł i na dobry ład nie powinien był realizować, gdyż robiły to wszystkie inne teatry w Polsce, pracujące w znacznie lepszych warunkach. Trzeba było paru lat ciężkich doświadczeń, aby w ciągłym sprawdzaniu programu z widownią dojść do przekonania, dzisiaj bardzo wyraźnego, że teatr wywiąże się ze swoich społecznych i artystycznych obowiązków jedynie wtedy, kiedy będzie umiał być teatrem ludowym. To określenie przybliży teatr do widza z miasteczek okalających Łódź, ale nie jest wcale zawołaniem magicznym. Termin „ludowy” wymaga dokładnego rozumienia i treści i zakresu pojęcia. Tej pracy można dokonać jedynie w praktyce, podpowiadającej właściwe znaczenie temu słowu.

Czesław Staszewski, wieloletni dyrektor Teatru Ziemi Łódzkiej (1958—1969) w programie w dziesięciolecie sceny napisał: „Przesądem jest, że jedynie najprzystępniejszy, szkolny niejako repertuar jest przeznaczeniem sceny objazdowej, bo przecież jej droga nie po płaskim prowadzi terenie. (...) Eksperyment? Jeśli tak, to nie w najpopularniejszym dla teatru pojęciu, równoznacznym z efektownym nowinkarstwem formalnym czy nawet treściowym. Zbyt odpowiedzialne zadanie wziął na swoje barki teatr, by rozstrzygnięciem podstawowych wątpliwości obarczać widza”.

Od samego początku Teatr Ziemi Łódzkiej (projekto-

Aleksander Fredro

DAMY I HUZARY

komedia w trzech aktach

Osoby:

Major	– TADEUSZ TRYGUBOWICZ
Rotmistrz	– EUZEBIUSZ OLSZEWSKI
Edmund	– ZBIGNIEW BIELSKI
Kapelan	– JANUSZ DZIUBIŃSKI
Pani Orgonowa	– LENA WILCZYŃSKA
	– WALENTYNA SAKKLILARI
Pani Dyndalska	– SABINA MIELCZAREK
Panna Aniela	– MARIA NIEDŹWIECKA
Zofia	– RÓŻA CHRABELSKA
	– EWA JAGIEŁŁO
Fruzia	– EWA JAGIEŁŁO
	– RÓŻA CHRABELSKA
Zuzia	– SONIA CIESIELSKA
Józia	– ANNA JAROS
Grzegorz	– STANISŁAW MARIAN KAMIŃSKI
Rembo	– KAZIMIERZ JAWORSKI

Scenografia:

MAJA BEREZOWSKA

Asystent scenografa

WALDEMAR KIEŁCZEWSKI

Reżyseria:

JAN PERZ

Asystent reżysera:

MARIA NIEDŹWIECKA

Premiera: 26 czerwca 1976 r. Piąta premiera
sezonu 1975/76

wana pierwotnie nazwa: Teatr Wiejski) opowiedział się za takim modelem sceny ludowej, który polegał na upowszechnianiu najwyższych wartości literackich i artystycznych. Na otwarcie placówki wystawiono „Damy i huzary” Fredry, a wśród kolejnych 119 premier znajdziemy głównie nazwiska Gogola, Baumarchais, Słowackiego, Szaniawskiego, Goldoniego, Żeromskiego, Dickensa, Rydla, Rittnera, Moliera, Blizińskiego, Zapolskiej, Ostrowskiego, Corneille’a, Suchowo-Kobylińska, Szekspira, Nałkowskiej, Sofoklesa, Ibsena, Brechta, Perzyńskiego, Zabłockiego, Gorkiego, Bałuckiego, Musseta, Schillera, Wyspiańskiego, Rostanda, Gozziego – słowem autorów powszechnie zaliczanych do klasyki dramaturgicznej czyli wzorowej.

Na dobrą sprawę, kiedy przegląda się repertuar Teatru Ziemi Łódzkiej, nie ma w nim dowodów złego smaku literackiego. Więcej, są liczne przejawy ambicji repertuarowych. Szczególnie dyrekcja Jana Perza zaznaczyła się kilkoma prapremierami (Giordano Bruno „Rogacz mimo woli”, Hedda Zinner „Diabelski krąg”, Anatol Łunaczarski „Don Kichot wyzwolony”, Ivan Bukočan „Serce Luigiego”) oraz wznowieniami dawno nie granych w Polsce sztuk (Kazimierz Zalewski „Przed ślubem”, Aureli Urbański „Podlotek”, Bolesław Czerwieński „Niewolnik”, Tadeusz Rittner „Prawdziwa miłość Eumenesa”).

Dobrze rozumiemy powody, dla których kierownictwo teatru sięga po nieznane utwory. Nie zapominając o misji społecznej, teatr chce również wnieść swój wkład w rozwój sztuki teatralnej.

Uwag obecnej dyrekcji skupiła się na wyszukiwaniu atrakcyjnych pozycji repertuarowych. Atrakcyjnych nie tylko dla ścisłego grona przyjaciół Teatru Ziemi Łódzkiej. W Łodzi liczy się to bardzo, natomiast w objeździe widać coraz wyraźniej, że publiczność rośnie wraz z teatrem. Jest oczywiste, że tylko ta sztuka uzyskuje szerokie powodzenie, która zaleca się atrakcyjnością.

Ale, ba! dobra czy zła dola teatru zależy od odgądnienia tej tajemnicy. Prawdopodobnie ta tajemnica ukrywa się w pozorach realizmu, tzn. w takim ukazaniu rzeczywistości, jaki odpowiada pospolitym marzeniom o szczęściu, powodzeniu, krzywdzie. Opłakany (w teatrze) los Stefci Rudeckiej mógłby być zapewne modelem, chociaż Teatr Ziemi Łódzkiej do tej łatwizny

się nie uciekał. Zastępowała ją jednak „Dama Kameliowa”, mająca 81 przedstawień (największym powodzeniem w 25-letniej działalności cieszyła się „Studentka miłość” Dychawicznego i Słabodskoja – 323 spektakle).

Teatr Ziemi Łódzkiej wkracza w swój srebrny jubileusz z nowymi nadziejami. Do niedawna znajdował się w absurdalnej sytuacji cudzego, a więc niechcianego dziecka. Zmiana przynależności administracyjnej teatru, która nastąpiła w ubiegłym roku, ma nie tylko charakter organizacyjny. Teatr, znalazłszy się w obrębie Łódzkiego Województwa Miejskiego, chce być także sceną łódzką.

Aby się tak jednak stało w rzeczywistości, Teatr Ziemi Łódzkiej musi ulec gruntownym przemianom. Poczynając od budynku. Obecnie realizowany jest program przebudowy i modernizacji bazy teatru. Pierwsze zmiany są widoczne. W najbliższych latach teatr powiększy się o drugą scenę wraz z mniejszą widownią. Obecna widownia będzie przesklepiona. Rozbuduje się zaplecze teatru, unowocześni elewację od ulicy Kopernika.

Równoległe z renowacją siedziby teatru zachodzą zmiany zmierzające do stałego podnoszenia poziomu artystycznego przedstawień przez pozyskiwanie „nowych twarzy” do zespołu aktorskiego i nawiązywanie współpracy z interesującymi reżyserami, scenografami i kompozytorami.

Ostatnio przedstawienia Teatru Ziemi Łódzkiej, tj. „Rozstanie w czerwcu” Wampiłowa (szczególnie jako sukces młodych, utalentowanych aktorów) i „Prawdziwa miłość Eumenesa” Rittnera (zwłaszcza jako osiągnięcie inscenizacyjne i scenograficzne) są dobrą zapowiedzią oczekiwanych zmian.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY TEATRU ZIEMI ŁÓDZKIEJ W LATACH 1951–1975

1. JADWIGA ABBE-SZYMAŃSKA
2. DOMINIKA BARTOSIEWICZ
3. ZBIGNIEW BARTOSZEK
4. JAN BAYER-BARSKI
5. ALEKSANDER BENCZAK
6. ANNA BIELANKA
7. ZYGMUNT BIELAWSKI
8. JAN BIELEWCZ
9. STANISŁAW BUCHTA
10. BRUNON BUKOWSKI
11. IRENA BURAWSKA
12. AGNIESZKA BYRSKA
13. ANTONI BYSTROŃ – SCENOGRAF
14. ANDRZEJ CIARKA
15. HALINA CIESZKOWSKA
16. ANNA CELLARI
17. JANUSZ CEGIEŁKA-SZYNDLER
18. LUCJAN CIUPIŃSKI
19. ANDRZEJ CZERNY – AYSYST. REŻ.
20. KAZIMIERZ CZYŃSKI – DYR. REŻ.
21. STEFAN CZYŻEWSKI
22. MARIAN DĄBROWSKI
23. BERNARD DEC
24. ANNA DENYS
25. JADWIGA DERŻYŃSKA
26. STEFANIA DOMAŃSKA – DYR. REŻ.
27. ZYGMUNT DYBALSKI
28. DAGMAR FONIOK
29. ALEKSANDER FORD
30. HENRYK FRĄCZAK
31. KRZYSTYNA FROELICH
32. WITOLD GAŁĘCKI
33. KWIRYNA GLIBOWSKA
34. BOGUSŁAW GÓRALEWSKI
35. MARIA GÓRECKA
36. CZESŁAW GÓRKA
37. WIEŚŁAWA GRÓCHOWSKA
38. ALEKSANDER GROSS – KIER. MUZ.
39. TERESA GROSZANG-UJAZDOWSKA
40. ALEKSANDRA GRZĘDZIANKA
41. KAZIMIERZ GUTKOWSKI

42. OLGIERD HANUSZ
43. JÓZEF HERTEL – KIER. LIT.
44. EWA MARIA HESSE
45. DYMISTR HOŁÓWKO
46. JAN IBEL
47. KRZYSTYNA JASKULSKA-WÓJCIK – SCEN.
48. JOANNA JASZCZURA – ADEPT
49. WŁADYSŁAW JEŻEWSKI
50. HAŁINA JABŁONOWSKA
51. ZDZISŁAW JÓZWIAK
52. ANNA JULSKA
53. LEOKADIA JURDZIŃSKA
54. ALINA JURKOWSKA
55. ANDRZEJ JURCZAK
56. ANDRZEJ JUSZCZAK
57. MARIA KAŁUŻYŃSKA – KIER. LIT.
58. JERZY KAMAS
59. HELENA KAMIŃSKA
60. BOLESŁAW KAMIŃSKI
61. WANDA KRASIŃSKA
62. JADWIGA KARCZEWSKA
63. DANUTA KIERKŁO
64. MAREK KŁYS
65. WARSZOSŁAW KMITA
66. GENOWEFA KORSKA
67. TADEUSZ KORDEL
68. ELŻBIETA KOWALSKA
69. WIESŁAWA KOSMAŁSKA
70. MAŁGORZATA KOZŁOWSKA
71. JERZY LECH KOWALSKI
72. EDWARD KOZŁOWSKI
73. JANUARY KRAWCZYK
74. RENATA KRESS
75. KAZIMIERZ KUBICKI
76. STEFAN KWIATKOWSKI
77. MARIA LELSKA
78. ZOFIA LICIŃSKA
79. WITOLD LISOWSKI
80. ELŻBIETA LOTENBERG
81. JERZY ŁAPIŃSKI
82. ZDZISŁAW ŁĘCKI
83. STANISŁAW ŁOPATA
84. JAN ŁOPUSZNIK
85. JANINA ŁUKOWSKA
86. ŻELISŁAWA MAŁSKA

87. STANISŁAW MARECKI
88. SŁAWOMIR MATCZAK – DYR., AKTOR
89. STEFAN MIENICKI
90. EWA MILDE
91. TADEUSZ MIKUTA
92. IRENA NARSKA-MIKULSKA
93. JANINA MRAZKÓWNA
94. RYSZARD MUSIAŁ
95. IRENA OGANOWSKA
96. STANISŁAW OLCZYK
97. TADEUSZ OLESIŃSKI
98. BARBARA OLSZAŃSKA
99. MARIA ORDYŃSKA
100. REMIGIUSZ PAKUŁA
101. MARIA PATYŃSKA
102. JANUSZ PNIEWSKI
103. MIECZYSŁAW POPŁAWSKI
104. HENRI POULAIN – SCENOGRAF
105. LEON OWRON-PRZYŁUSKI
106. EUGENIUSZ RAWSKI
107. HELENA REJ
108. LECH REDO
109. JAROSŁAW MAREK RYMKIEWICZ – KIER.
110. LIT.
WACŁAW SAWICKI
111. LUDWIK SEMPOLIŃSKI
112. WŁADYSŁAWA SKWARSKA
113. TERESA SKOCZYŁAS
114. JERZY SMYK
115. ALICJA SOBIERAJ
116. WANDA SOBIESIAK
117. ANTONI SOBIESZCZAŃSKI
118. JADWIGA STANKIEWICZ
119. CZESŁAW STASZEWSKI – DYR. REŻYSER
120. JERZY STASZEWSKI
121. ZBIGNIEW STAWARZ
122. EUGENIA SUTT
123. TADEUSZ SUTT – DYR. AKTOR
124. PIOTR STEFANIA <
125. JANINA SZAMOTÓWNA
126. MIECZYŚLAW SZARGAN
127. JOLANTA SZEMBERG
128. WIESŁAW SZEWCZYK – ADEPT
129. HALINA SZRAM-KIJOWSKA – KIER. LIT.
130. MAGDA SZKOPÓWNA-BARTOSZEK

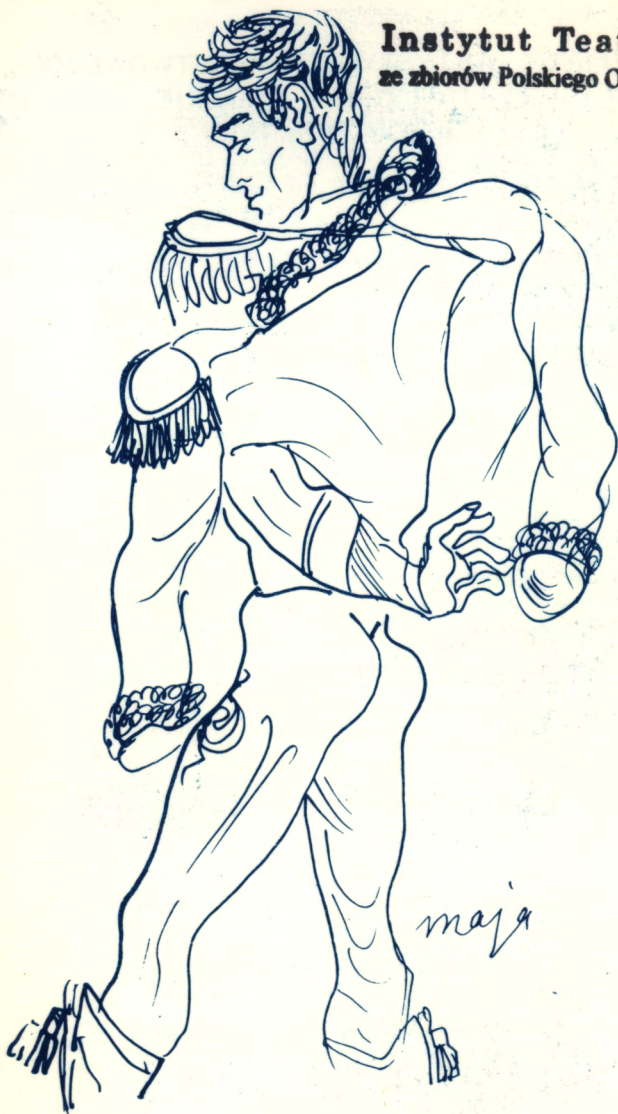
131. ZBIGNIEW SZYMCZAK
132. STANISŁAW SZYMCZYK
133. JANUSZ SZYDŁOWSKI
134. WIEŚŁAWA SZYMAŃSKA
135. MARTA SZCZEPANIAK
136. JULIUSZ SALONI – KIER. LIT.
137. WACŁAW ŚCIBOR – REŻYSER
138. JÓZEF TERYKS
139. WACŁAW TYMIŃSKI
140. MARIA URSYN
141. MIECZYŚŁAW WALD
142. STANISŁAW WĘGRZYN – SCENOGRAF
143. HIERONIM WIECZOREK
144. JÓZEF HENRYK WIŚNIEWSKI – KONSULT.
145. LIT.
KRYSTYNA WODNICKA
146. TYTUS WILSKI
147. ANDRZEJ WOHL
148. LECH WOJCIECHOWSKI
149. RYSZARD WOJCIECHOWSKI
150. KAZIMIERZ WÓJCIKOWSKI
151. ZBIGNIEW WÓJTOWICZ
152. LEONARD WYRZYKOWSKI
153. BOGUMIŁ ZATOŃSKI
154. MIECZYŚŁAW ZYDOWICZ
155. JANUSZ ZIĘCINA – SUFLER

**ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY PAŃSTWOWEGO
TEATRU ZIEMI ŁÓDZKIEJ
(SEZON 1975/1976)**

1. ZBIGNIEW BIELSKI
2. ANDRZEJ BŁASZCZYK
3. ANIELA BORYSŁAWSKA – REŻYSER
4. ZOFIA CIESIELSKA
5. JERZY CHMIELECKI – SUFLER
6. DANUTA CWYNARÓWNA
7. JERZY CZUPRYNIAK
8. HENRYK DUDZIŃSKI
9. JANUSZ DZIUBIŃSKI
10. BARBARA DZIDO-LELIŃSKA
11. MARIAN HARASIMOWICZ
12. EWA JAGIEŁŁO – ADEPT
13. ANNA JAROS – ADEPT
14. KAZIMIERZ JAWORSKI
15. JERZY JOŃCZYK
16. BOGDAN JUSZCZYK
17. STANISŁAW MARIAN KAMIŃSKI
18. TOMASZ KARASIŃSKI
19. TADEUSZ KOŻUSZNIK
20. BOŻENA KRASNOPOLSKA – ADEPT
21. EDWARD ŁOWICKI
22. BOGUSŁAW MARCZAK
23. KAZIMIERZ MICHAŁSKI – INSPICJENT
24. SABINA MIELCZAREK
25. MARIA NIEDŹWIECKA
26. EUZEBIUSZ OLSZEWSKI
27. WŁADYSŁAW ORŁOWSKI – KIER. LIT.
28. JAN PERZ – DYR., KIER. ARTYST.
29. REMIGIUSZ ROGACKI
30. WALENTYNA SAKKILARI
31. TADEUSZ TEODORCZYK
32. TADEUSZ TRYGUBOWICZ
33. WŁODZIMIERZ TYMPALSKI
34. BARBARA WIĘCKOWSKA

Instytut Teatralny
ze zbiorów Polskiego Ośrodka I

Cena 3 zł

Wydawca: Państwowy Teatr Ziemi Łódzkiej

Redakcja programu: Władysław Orłowski

Oprac. graficzne: Jacek Sierociński

Zakład Graficzny Wydawnictw Naukowych

Zam. 332/76 n. 2000 R-4